

Debreceni Ítéltábla

Bhar.III.814/2024/8.

A Debreceni Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Debrecenben, a 2025. május 29. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A lopás büntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2024. október 1. napján kihirdetett 1.Bf.120/2024/8. számú ítéletét megváltoztatja.

Az OTP Bank Nyrt. magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasítja.

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összege helyesen 276.404 (kettőszázhetvenhatezer-négy száz négy) forint, amelyből 87.204 (nyolcvanhétezer-kettőszáz négy) forintot, valamint a másodfokú eljárás során felmerült 7.000 (hétezer) forintot az állam viseli.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

A harmadfokú bíróság ügydöntő határozata ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Nyíregyházi Járásbíróság 2024. február 5. napján kihirdetett 32.B.256/2023/13. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat lopás büntette kísérletének [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (5) bekezdés b) pont ba) alpont] vádjától felmentette. A bűnjelek lefoglalását megszüntette és azok kiadásáról, illetve az iratok részeként történő kezeléséről rendelkezett, valamint megállapította, hogy az eljárás során felmerült 276.704 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott felmentése miatt, bűnösségének a vádiratban írt bűncselekményben [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (5) bekezdés b) pont ba) alpont] történő megállapítása érdekében, vele szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása végett.

[3] A bejelentett ügyészi perorvoslatot elbírálvá, a másodfokú eljárásban a Nyíregyházi Törvényszék – nyilvános ülésen – 2024. október 1. napján kihirdetett 1.Bf.120/2024/8. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a vádlottat bűnösnek mondta ki – a vádtól eltérően – a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés b) pont bc) alpontjára figyelemmel, a (3) bekezdés b) pont ba) alpontja szerint minősülő és büntetendő lopás büntetvének kísérletében. Ezért 71 nap elzárás büntetésre ítélte, amelynek tartamába beszámította a vádlott által 2023. február 10. napjától 2023. április 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült 276.704 forint bűnügyi költség, valamint a másodfokú eljárás során felmerült 7.000 forint bűnügyi költség megfizetésére. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[4] A másodfokú ítélet ellen – a nyilatkozattételre fenntartott három munkanapon belül – a védő jelentett be fellebbezést a bűnösség megállapítása miatt, a vádlott felmentése céljából. Az ügyész a másodfokú ítéletet tudomásul vette, a vádlottól önálló jogorvoslati nyilatkozat nem érkezett.

[5] A kirendelt védő a harmadfokú eljárásban fellebbezését írásban részletesen indokolta, amelyben felsőbb bírósági döntésekre hivatkozva kifejtette, hogy a vádlott vonatkozásában még a törvényszék által kiegészített tényállás alapján is teljesülnek az önkéntes elállás feltételei, összességében azért, mert túlnyomó részt saját önkéntes elhatározásából döntött úgy, hogy felhagy a bűncselekmény elkövetésével. Az önkéntes elálláson túl, az alkalmatlan eszközzel és alkalmatlan módon történő elkövetés is megállapítható a vádlott cselekvőségével kapcsolatban, ezért a büntetés korlátlan enyhítésének vagy mellőzésének van helye a cselekmény társadalomra veszélyességének hiánya miatt (BH1977. 522., Kúria Bfv.617/20213/13., BH2007. 177.), tekintve, hogy pusztán kézzel a vádlottnak nem volt reális esélye a pénz megszerzésére, még abban az esetben sem, ha kitartó lett volna.

[6] A fentiek mellett a fellebbviteli főügyészség álláspontját illetően továbbá kifejtette, hogy a zárt páncélszekrényben tárolt készpénz eltulajdonítására irányuló szándék teljességgel kizárható, mivel a vádlottnak erre semmilyen körülmények között nem lett volna reális esélye, még a távoli kísérlet sem állapítható meg terhére.

[7] Indítványozta, hogy az ítéltábla a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 624. §-a alapján a törvényszék ítéletét változtassa meg, és 1terhelt vádlottat mentse fel az ellene emelt vád alól.

[8] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.420/2024/2. számú észrevételében a védői fellebbezést nem tartotta alaposnak, a másodfokú ítélet tanácsülésen történő megváltoztatására tett indítványt a Be. 624. § (2) bekezdése alapján. Álláspontja szerint, bár a másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az elsőfokú tényállás részbeni megalapozatlanságban szenved, azonban az általa megállapított eltérő tényállás továbbra sem teljes, mert az részben ellentétes az ügyiratok tartalmával, részben pedig helytelen ténybeli következtetéseken alapul [Be. 590. § (2) bekezdés c) és d) pontjai]. Az ügyben eljáró bíróságok nem sértettek olyan eljárási szabályt, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhetné, ugyanakkor az elkövetési érték vonatkozásában a másodfokú bíróság jegyzőkönyvében ellentmondás fedezhető fel, amellett, hogy a másodfokú bíróság az eltulajdonítani kívánt pénzösszeg mértékének megállapítását sem indokolta. Tekintettel arra, hogy a vádlott mind a nyomozás, mind a bírósági eljárás során az ügyféltérben, az íróasztalban tartott „sok pénzről” számolt be, amelyből új életet szeretett volna kezdeni és házat akart venni Németországban, csak az a következtetés vonható le, hogy a szándéka a tárolt teljes összeg, azaz 26.039.350 forint eltulajdonítására irányult.

[9] Erre tekintettel, a Be. 619. § (3) bekezdés a) pontja alapján a tényállás fentiek szerinti helyesbítése indokolt az iratok tartalma, valamint helyes ténybeli következtetés alapján. A bűnösségre levont következtetés helyes, azonban a vádlott cselekménye a Btk. 370. § (1) bekezdésében meghatározott, de a (2) bekezdés bc) alpontjára figyelemmel, az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős értékre, dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás büntettként minősül. Mivel a másodfokú bíróság által kiszabott büntetés - figyelemmel a Btk. 82. § (1)-(4) bekezdéseinek rendelkezéseire - a helyes minősítés mellett is törvényes, egyebekben az ítélet helybenhagyása indokolt.

[10] A harmadfokú bíróság a másodfellebbezéseket a Be. 620. § (1) bekezdése értelmében, a Be. 621. § (2) bekezdése alapján - mivel az ítélet ellen a vádlott terhére nem jelentettek be fellebbezést és nyilvános ülés kitűzését senki nem indítványozta - tanácsülésen bírálta el, utalva a Be. 617. §-a alapján alkalmazandó Be. 598. §-ában írtakra is.

[11] A bejelentett védelmi perorvoslat alaptalan.

[12] Az ítéltáblának, mint harmadfokon eljáró bíróságnak elsősorban abban kellett állást foglalnia, hogy a harmadfokú felülbírálat lehetősége megnyílt-e.

[13] A Be. 615. § (1) bekezdése értelmében, a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén. Ugyanezen szakasz (2) bekezdés a) pontja szerint ellentétes a döntés többek között akkor, ha a másodfokú bíróság olyan vádlott bűnösségét

állapította meg, akit az elsőfokú bíróság felmentett. Jelen ügyben a harmadfokú eljárás tehát joghatályosan megnyílt.

[14] Az ítéltábla, mint harmadfokú bíróság ezért a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontja alapján felülbírált a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, és azon rendelkezését, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntésével összefüggő felülbírálata eredményezett, továbbá a b) pont értelmében az első-, és másodfokú eljárást arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Emellett a Be. 618. § (2) bekezdése alapján hivatalból vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket is. Tekintve, hogy az ügy egy tényállást, egy bűncselekményt és egy vádlottat érintett, a felülbírálat terjedelme egyértelmű volt.

[15] Az ítéltábla a felülbírálat során nem észlelt az egész ügydöntő határozatra kiterjedő, a Be. 607. § (1) és a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti eljárási szabálysértést, amely az első- és másodfokú ítélet feltétlen hatályon kívül helyezését eredményezte volna, ezáltal a büntetőügy érdemi elbírálását kizárná.

[16] Relatív perjogi hibát vétett azonban a Nyíregyházi Járásbíróság, amikor a 2024. február 5. napján megtartott tárgyaláson, I. sorszámu, jogszabályi hivatkozásokat nélkülöző végzésében - a védő kérelmére - a vádlott részére „személyes költségmentességet” engedélyezett (elsőfokú bíróság 13. sorszámu jegyzőkönyv 4. oldal).

[17] A Be. 75. § (1) bekezdése értelmében ugyanis a terhelt, jogai érvényesítésének megkönnyítésére költségkedvezményben részesítő, ha jövedelmi és vagyoni viszonyai miatt a bűnügyi költséget vagy annak egy részét nem képes viselni, ami a 76. § (1) bekezdés a) pontja szerint a kirendelt védő és az ügygondnok díjának és költségeinek állam általi előlegezésére és viselésére terjed ki. A Be. 77. § (1) bekezdése egyértelműen rögzíti azonban, hogy a költségkedvezményt a büntetőeljárásban résztvevő személy kérelmére, jogszabályban meghatározottak szerint a jogi segítségnyújtó szolgálat engedélyezi. A költségkedvezményekkel kapcsolatos részletszabályokat pedig a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény tartalmazza.

[18] A fentieknek megfelelően tehát az elsőfokú bíróságnak nem volt hatásköre - helyesen - költségkedvezmény engedélyezésére, döntése azonban érdemi relevanciával nem bírt, tekintettel a felmentő rendelkezésre, szemben a másodfokú bíróság ellentétes döntésével, amelynek megfelelően mind az első-, mind a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezte a vádlottat, figyelmen kívül hagyva az elsőfokú bíróság hatáskör hiányában meghozott végzését. Mindez azonban relatív hibának minősült, így az első- és másodfokú ítélet megsemmisítése szóba sem jöhetett.

[19] Bár a fellebbviteli főügyészség hivatkozása a másodfokú bíróság 8. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldalára vonatkozóan – miszerint az ítélet szóbeli indokolása során elhangzottak szerint a vádlott szándéka 5.000 és 50.000 forint közötti készpénz (és nem 50.000 és 5000.000 forint) eltulajdonítására irányult – helytállónak bizonyult, ugyanezen jegyzőkönyv következő bekezdése azonban nyilvánvalóvá tette, hogy az egyértelműen leírási hiba következménye volt, így az még relatív hibának sem volt tekinthető.

[20] A harmadfokú felülbírálat magában foglalta az ellentétes döntéssel érintett, a másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságának vizsgálatát is. A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan. A harmadfokú bírósági eljárásban nincs helye bizonyításnak [Be. 619.§ (2) bekezdés].

[21] Amennyiben a másodfokú bíróság elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megalapozatlanságát kiküszöbölő, helyesbített, kiegészített, illetőleg eltérően megállapított tényállása megalapozott, a másodfokú bíróság által alapul vett tényállás alapján a bűnösséget kimondó rendelkezés, a bűncselekmény minősítése, az ellentétes döntéssel összefüggő rendelkezés kapcsán a büntetéskiszabás, valamint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdések és a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezések is felülbírálandók [Be. 618. § (1)-(2) bekezdés].

[22] Az ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság felülbírálattal érintett tényállása megalapozott. A törvényszék a felülvizsgálat során helytállónak jutott arra a következtetésre, hogy az elsőfokú ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontjai szerinti okból részben megalapozatlan, mivel a tényállás hiányos és helytelen ténybeli következtetéseket tartalmaz. A részbeni megalapozatlanságot az ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés alapján helytállónak küszöbölte ki, ezzel eltérő tényállást állapítva meg. A kiegészítés az eltulajdonítani kívánt pénzösszeg vádlott által ismert feltalálási helyére, összegére, a vádlott cselekvőségének pontosítására, a cselekménnyel történő felhagyás körülményeire, okára és a vádlott utóbb tanúsított magatartására vonatkozott. Ezen tényadatokat a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján [a vádlott vallomása (nyomozati iratok: 9.4.1., elsőfokú bírósági iratok: 12. jegyzőkönyv 2-3. oldal), biztonsági kamera felvételéről készült feljegyzés (nyomozati iratok 8.2.7.)] helyesen rögzítette ítéletében, valamint helyesen következtetett arra is, hogy a vádlott szándéka 50.000 és 500.000 forint közötti készpénz eltulajdonítására irányult, 50.000 forint alatti készpénz ügyféltérben történő tárolásának ugyanis nem volt realitása, ugyanakkor az ügyészi állásponttól eltérően arra sem volt következtetés vonható, hogy a vádlott szándéka a bankfiókban található jelentősebb pénzösszeg, azaz a 26.039.350 forint megszerzésére irányult volna, kizárólag azon – ügyészség által hivatkozott - vádlotti vallomás alapján, amely szerint a pénzből házat kívánt venni és új életet szeretett volna kezdeni Németországban.

[23] A Nyíregyházi Járásbíróság ítéletének [10] bekezdésében pontosan és teljeskörűen idézte a vádlott nyomozati, illetve bírósági szakban tett vallomását, melynek

lényege szerint ő korábban a bankban azt látta, hogy az ügyféltérben a középső pultból, az íróasztalból adnak ki pénzt az embereknek, Németországba akart elszökni, hogy ott új életet kezdjen és házat vegyen, arra azonban nem tudott nyilatkozni, hogy mennyi pénz lehetett az asztalfiókban, konkrét összegre állítása szerint nem is gondolt, és arra sem, hogy a pénzt páncélszekrényben tárolhatják, hiszen még soha nem látott páncélszekrényt. Ezen vádlotti vallomást – amelynek tehát még szóról szóra történő értelmezése szerint sem lehetett olyan jelentést tulajdonítani, hogy a megszerzett pénzből akart házat venni - nyilvánvalóan nem önmagában, hanem a többi bizonyítékkal összevetve kell értékelni (Be. 167.§. (4) bekezdés), többek között az aggálytalannak bizonyult, az eljárás egyetlen szereplője által sem vitatott igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény megállapításaival és gondnok1 gondnok tanúvallomásával kellett összevetni.

[24] Az elmeorvosszakértői vélemény szerint a vádlott enyhe fokú elmeengességgel egyenértékű személyiségzavarban szenved, a realitást nem érzékelő szemléleti hiányosságai vannak, elmeengessége és személyiségzavara enyhe mértékben korlátozta beszámítási képességét. A tanú vallomása szerint ugyanakkor a vádlott igen hátrányos családi környezetben él, 18 éves koráig intézetben nevelkedett, édesanyja egyedül tartja el, két, ugyancsak értelmi fogyatékos testvérével együtt, a mindennapi megélhetésért küzdve. Meggyőződése szerint a vádlottnak bizonyosan nincs tudomása arról, hogy a pénznek mi a valóságos értéke, a pénzzel egyáltalán nem tud bánni, nincs tisztában azzal sem, hogy mennyit ér 1.000.000 forint, de azt sem, hogy mennyi pénzből lehet új életet kezdeni vagy házat vásárolni, hiszen a mindennapi hivatalos ügyintézésben is segítségre szorul. A tanú vallomását kétség kívül alátámasztották az elsőfokú bíróság által is vizsgált okirati bizonyítékok, így a Nyíregyházi Járásbíróság 7.P.22.358/2021/14. számú, a vádlott gondnokság alá helyezéséről szóló ítélete, valamint a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal hivatali Járási Hivatal Hatósági és Gyámügyi Osztály 235-4/2022. számú határozata, amely okiratok lényege szerint a vádlott cselekvőképességet részlegesen korlátozó gondnokság alatt áll 7 ügycsoport vonatkozásában, többek között bármilyen munkaviszonyból származó, annak 50%-os mértékét meghaladó jövedelemmel való rendelkezés, illetve ingó- és ingatlanvagyonnal kapcsolatos rendelkezési jog gyakorlása körében is.

[25] A fentiek alapján tehát, az ügyészi állásponttal szemben olyan következtetést levonni nem lehetett, hogy a vádlott szándéka az egyébként páncélszekrényben, egy másik helyiségben elhelyezett, a bankfiókban az elkövetés időpontjában tárolt teljes pénzösszeg eltulajdonítására irányult volna, figyelemmel a Be. 7. § (4) bekezdésére is, miszerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére (in dubio pro reo elve). Eképpen a harmadfokú bíróság a tényállás ügyészi indítvány szerinti helyesbítésére nem látott alapot.

[26] Helytállóan és kellő alaposággal vezette le a másodfokú bíróság azt is, hogy a vádlott javára büntethetőséget megszüntető ok, azaz az önkéntes elállás nem állapítható meg [Btk. 10. § (4) bekezdés a) pont], álláspontjával az ítéltábla mindenben egyetértett, azzal a kiegészítéssel, hogy a vádlott azon utólagos cselekménye, miszerint távozásakor az ATM-et két alkalommal is megütötte (másodfokú ítélet [15] bekezdés), ugyancsak az önkéntes elállás hiányára utaló körülmény volt. Nem állapítja meg a bírói gyakorlat az önkéntes elállást akkor,

amikor a tettes az általa leküzdhetetlen akadály folytán hagy fel a bűncselekmény továbbfolytatásával (Új Btk. kommentár, 1. kötet Általános Rész, főszerkesztő: dr. Polt Péter - Nemzeti Közszerológati és Tankönyvkiadó, Budapest, 2013. 89-90. oldal, BH2004. 306., BH2004.271.), márpedig jelen ügyben erről van szó, azaz túlnyomórészt nem a vádlott belső elhatározása, hanem az elkövetés helyszínére (ügyféltér) bejutást megnehezítő tényezők – döntően külső körülmények hatására – maradt el a bűncselekmény befejezése.

[27] Ugyancsak egyetértett a harmadfokú bíróság a törvényszék alkatmatlan kísérlet körében kifejtett álláspontjával is, eképpen a büntetés korlátlan enyhítésére vagy mellőzésére sem volt lehetőség [Btk. 10. § (3) bekezdés]. Nem volt alkatmatlan az eszköz, hiszen a vádlotti tudattartalom szerint az ügyféltérben az asztalfiókban elhelyezett pénz megszerzésére eszköz nélkül is reális esély lett volna, de nem volt alkatmatlan a kísérlet azon okból sem, hogy valójában az ügyféltérben a cselekmény pillanatában nem volt készpénz elhelyezve. Nem tekinthető alkatmatlan kísérletnek ugyanis az úgynevezett „ott nem lévő elkövetési tárgy” esete, amikor a lopási cselekmény megkezdése után derül ki a tettes számára, hogy az elvenni kívánt elkövetési tárgy nincs a helyszínen (BH1995.84., EBH2000. 290).

[28] Büntethetőséget megszüntető ok hiányában a másodfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) bc) alpontja, illetve (3) bekezdés ba) alpontja szerinti, kisebb értékre, dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás büntettének a Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérletekénti minősítése megfelel az anyagi jog szabályainak. A minősítést illetően a jogi indokolás a Btk. 459. § (6) bekezdés a) pontjával egészítendő ki, miszerint a Btk. alkalmazásában az érték, a kár, valamint a vagyoni hátrány 50.001 és 500.000 forint között kisebb.

[29] Mindezek alapján a védő felmentés érdekében előterjesztett fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[30] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi tényezőket nagyrészt helyesen tárta fel, az ítéltábla azonban a büntetés kiszabása során további enyhítő körülményként értékelte a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását, fiatal felnőtt korát, megbánását és kisebb súllyal az időmúlást (Kúria 56/2007. BK. vélemény II/4., 11., III/9., 10. pont).

[31] A fentiek mellett kiegészítésre szorult a jogi indokolás a büntetés kiszabására vonatkozóan a Btk. 79. §-ában, valamint a 80. § (1) bekezdésében foglaltakkal, miszerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el (speciális és generális prevenció). A Btk. 80. § (1) bekezdése értelmében továbbá a büntetést az e törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[32] Jelen ügyben továbbá figyelemmel kellett lenni a Btk. 17. § (2) bekezdésében, illetve a 82. § (4) bekezdésben foglalt szabályokra is, azaz a vádlott kóros elmeállapota miatt a korlátlan enyhítés lehetőségére is. Mindezen büntetéskiszabási elveket figyelembe véve, a másodfokú bíróság által a Btk. 33. § (1) bekezdés b) pontja alapján alkalmazott és a Btk. 46. § (1) bekezdése szerinti tartamban meghatározott elzárás büntetés a büntetési célok, különösen az egyéni prevenció elérésére alkalmas, tetterányos büntetés, az anyagi jog szabályainak megfelelő.

[33] A másodfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései közül a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezés ugyancsak törvényes volt, korrekciót nem igényelt. Észlelte azonban az ítéltábla, hogy mind az elsőfokú felmentő rendelkezést hozó bíróság, mind a másodfokú bíróság elmulasztott rendelkezni a magánfél (OTP Bank Nyrt.) által előterjesztett polgári jogi igényről, a rongálással okozott 25.000 forint kár vonatkozásában, emellett a bűnügyi költségről szóló rendelkezés bár törvényes volt, annak összege számolási hiba okán szorult pontosításra, amellet, hogy az ítéltábla méltányosság alkalmazására is lehetőséget látott.

[34] Az iratok alapján megállapítható, hogy az OTP Bank Nyrt. hivatali Bankfiókjának vezetője sértetti képviselő, 2023. február 10. napján, mint a sértett képviselője, először 20.000 forint (nyomozati iratok: 8.3.1.), majd az elsőfokú bírósági tárgyaláson történt kihallgatása során (elsőfokú tárgyalási 13. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal) polgári jogi igényét 25.000 forint erejéig a vádlottal szemben előterjesztette, azonban ezzel egyidejűleg pontosan nem nyilatkozott arról, hogy az OTP Bank Nyrt. vagy az OTP Bank Nyrt. hivatali Bankfiókjának és pontosan mely számlaszámára kéri a teljesítést, az általa megjelölt főkönyvi számla száma – nem nyilvános és bárki számára elérhető adat, ezért az ítéltábla a magánfél polgári jogi igényét a Be. 560. § (1) bekezdés m) pontja alapján, figyelemmel a Be. 556. § (1) bekezdés e) pontjára, egyéb törvényes útra utasította.

[35] A bűnügyi költség vonatkozásában a másodfokú bíróság számolási hibát vétett, amelyet a harmadfokon eljáró bíróság korrigált, ezen túlmenően pedig – figyelemmel a fentebb kifejtettek szerint tévesen az elsőfokú bíróság által engedélyezett „költségmentességre” is – a Be. 574. § (5) bekezdése alapján, a bűncselekmény tárgyi súlyához képest aránytalan bűnügyi költség egy részének, jelen esetben a kirendelt védő díjának megfizetése alól, mentesítette a vádlottat. Megjegyzi továbbá az ítéltábla, hogy a Be. 843. § (1) és (3) bekezdései alapján a vádlottat továbbra is terhelő bűnügyi költség megfizetésére halasztás vagy részletfizetés kérelmezhető, valamint a Be. 863. § (1) és (3) bekezdései értelmében, különös méltánylást érdemlő okból a bűnügyi költség mérséklésére vagy elengedésére irányuló kérelem terjeszthető elő, az alapügyben első fokon eljáró bíróságnál.

[36] A fentiekre tekintettel az ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján kis részben megváltoztatta, egyéb helyes rendelkezéseinek változatlanul hagyása mellett.

[37] A harmadfokú bíróság ítélete ellen a további fellebbezés lehetősége kizárt, ezáltal a másodfokú bíróság ítélete az ítéltábla döntésének megfelelően jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. május 29.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsáry Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura s.k. bíró

Záradék:

A Nyíregyházi Törvényszék 1.Bf.120/2024/8. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. május 29.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke